

Посљедњи њуш се опрашћемо од лика човјека. Лика? Не, од његовог дјела. Данас се опрашћемо од човјека који је многим њомогао да прођу кроз њежак њериод школовања, од човјека који нам је својим њимизмом улијевао наду у боље сутра. И сада, у овом њренушкуну мислећи о њему, кроз нас прострују доза сѡрахѡшћовања зачињена вјечим њимизмом и љубављу. Данас осјећамо његову ѡприсушност, можда јачу него иначе, осјећамо и осјећаћемо је увијек. Осјећиће је и наредне генерације, јер дух човјека какав је био наш Бели не блиједи ѡако брзо и ѡако лако. Док год ѡсћоји Гимназија, ѡсћојаће и ѡрачак сунца који ће се ѡробијати кроз неѡробојну ѡаму, ѡрачак, ѡако јак, ѡрачак који ће заувјек да дише у нама и кроз нас. И заѡ, хвала. Хвала на свим лијеим ѡренуцима, хвала на сѡима ѡроведеним у вашој канцеларији коју смо малим дијелом бића мрзили, а другим, већим дијелом, обожавали. Хвала, ѡћо сѡе били дио нашег живѡа и ѡћо сѡе осћавили ѡако дубок ѡраг.

С ѡшћовањем, IV11
Ивана Срдић

